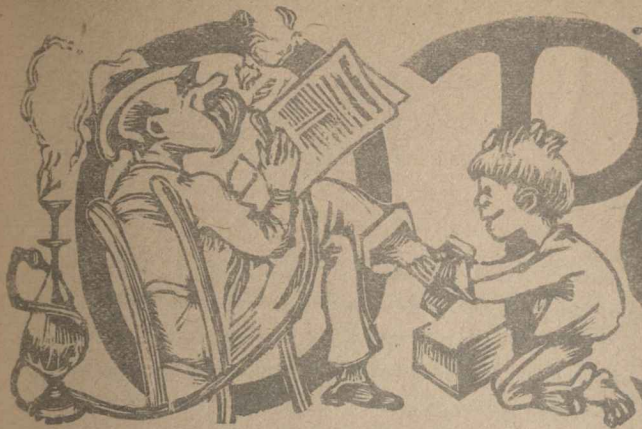

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστών και πρώτον απαριθμούντες χρόνον
ἐδρεύομεν και πάλιν ὅστην γῆν τῶν ἱερθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐνιακόσα δακαπέντε δοξασμένο,
ποῦ με μάντεις εὐοιώνους ἀγαθὰ κι' ἐγὼ προσμένω

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας προδῆμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅτι ὡ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκι φράγκα και ὅτο χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
με τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἑκτη τοῦ Δεκεμβρίου κι' εἰκοστή,
σχόλη τῶν Χριστουγέννων χωριστή.

Χίλια κι' ἐξήντα πέντε και τρακόσα,
γιὰ νότες ἢ Κυβέρνησις ὀργῶσα.

Συμφάλλουν αἶνον τῶν Χριστουγέννων.

Φ.··· Ἄρχοντες, καλὴ σπέρα σας... χαρὰ ὅτο ροιζικό σας..
κι' ἐφέτος τὰ Χριστούγεννα θὰ πῶ ὅτ' ἀρχοντικό σας.
Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, πρώτη τοῦ χρόνου μέρα,
κι' ἐδιδόλος αὐτῆς τῆς γῆς ἐπῆρε τὸν πατέρα.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα και χαίρει κάθε κτίσει,
και δὸς του κι' αἵματόνεται
κι' ἀδιάκοπα σκοτόνεται
Ἀνατολὴ και Δύσις.

Μετὰ ποιμένων ἄγγελοι ψάλλουν τὴν θεῖαν γέννησιν,
ψάλλουν και μπόγηδες τρανοί.
με θρίαμβον περιφανῇ
τῆς γῆς τὴν ἀνακαίνισιν.

Πανηγυρίζουν τὴν χαρὰν Ἀνατολὴ κι' Εὐρώπη,
και πρὸ τῆς φάτνης τῆς πτωχῆς
θνητοὶ φωνάζουν δυστυχεῖς
πὺς τοὺς κατακερμάτισαν μεγάλοι κρεοκόποι.

Ψάλλουν βοσκοὶ ὅτο σπήλαιον φαλμὸν οὐρανομήκη,
κι' ἀεροπλάνα Γερμανῶν
ὕφουμένα πρὸς οὐρανὸν
καὶ πρὸς βοσκὰ σκοτώσανε μες ὅτῃ Θεσσαλονίκη.

Ἦχουν ἐξ ὕψους ῥήματα
πὺς αἴρων ἀμαρτήματα
ἀμνὸς ἀνεγεννήθη.

Ἀλλ' ὅμως σὲ πολέμων γῆν
ὡσὰν ἀμνὸς ἐπὶ σφαγῆν
κι' ἀνθρώπων βλέπω πλήθη.

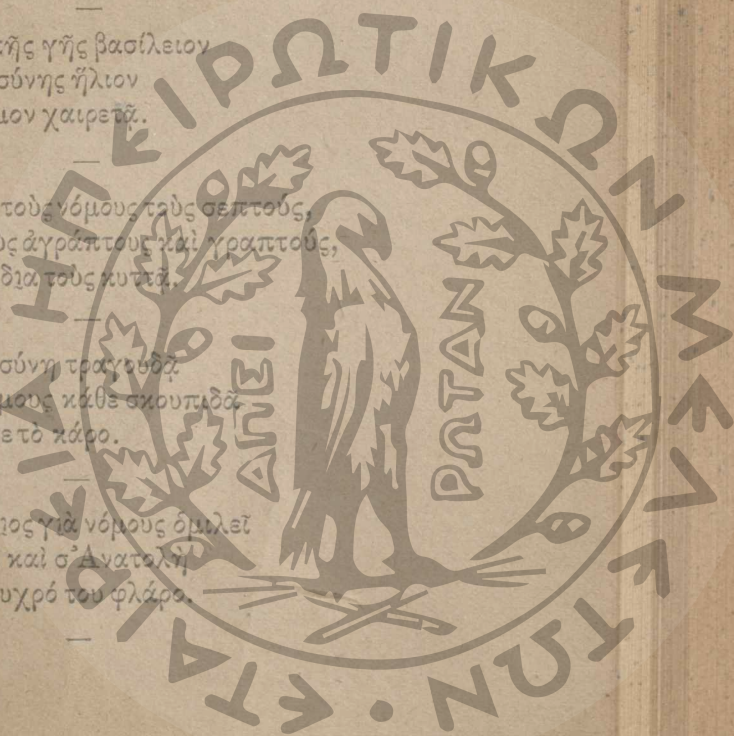
Χριστὸς γεννᾶται σήμερα, παντοῦ μιὰ θεῖα χάρις,
εἰρήνης ὄνειρα χρυσὰ,
και κόσμος ἄγριος λυσσὰ
και κόσμος μακελλάρης.

Κάθε τῆς γῆς βασιλεῖον
δικαιοσύνης ἥλιον
εὐγνώμον χαιρετᾷ.

Ἀλλὰ τοὺς νόμους τοὺς σεπτούς,
και τοὺς ἀγράπτους και γραπτούς,
σκουπίδια τοὺς κυτᾷ.

Δικαιοσύνη τραγοῦδα
πὺς νόμους κάθε σκουπίδα
ἐγέμισε τὸ κάρο.

Κι' ὅποιος γιὰ νόμους ὀμιλεῖ
σὲ Δύσι και σ' Ἀνατολὴ
κακὸ ψυχρὸ τοῦ φλάρο.

Χριστός γεννᾶται σήμερα, κ' εἶναι φρικτὸν ἀνόμημα
καὶ τῶν μικρῶν τὰ δίκαια νὰ θεωροῦνται νόμιμα.
Χριστὸς γεννᾶται, ἔρᾳ παιδιὰ, καὶ βλέπω 'στὰ σκουπίδια
συνθήκας σεθαστάς κρατῶν,
ποῦ τῆς κουρέλιασαν στρατῶν
ἀμφίστομα λεπίδια.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει,
κ' ἐν μέσῳ τόσων ἰαχῶν
ἀπὸ πυκνοῦς καπνοῦς μαχῶν
ἐθόλωσαν κ' ἐμαύρισαν αἰθέρες φωτεῖς δόλοι.

Ἀστέρα βλέπω τηλαυγῇ,
ἐποῦ 'στὴν φάτιν ὁδηγεῖ
καὶ μάγους καὶ βουκόλους.

Μὰ μὲς 'στὸ φῶς τῆς πλάσεως
βλέπω καὶ τῆς κολάσεως
τοὺς ζοφεροὺς διαδόλους.

Μέσα σὲ σκότῃ τριγυροῦν
κ' ὅλο μαχαίρας ἀκονοῦν
ἐν λύσῃ καὶ μανίᾳ.

Τρέχουν παντοῦ τρομακτικοὶ
καὶ σπέρνουν ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ
ἀνθρώπινα κρανία.

B.

II. — Χριστοῦ γεννα, πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου 'μέρα πρῶ-
αἵματος ἀφθονος ροῇ, [τη]
καὶ μᾶς ξυπνοῦν πρῶτ' πρῶτ'
δαίμονισμένοι κρότοι.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα κ' εἰρήν' ἡμῖν φωνάζει,
μὰ κόσμος δαιμονοπαθὴς
ἐποῦ κ' ἂν πᾶς κ' ὅπου σταθῇς
χύνεται κατεπάνω σου καὶ μπόμπαις σου τινάζει.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα, καὶ μ' ἕνα κόσμον τέλειον
νοῦς καὶ ψυχὴ ρεμβάζει,
κ' εἰρήνης ἔλαγγέλιον
τρελλὸς παπᾶς διαβάζει.

Κόσμε, μὴν ἐξοντώνεσαι,
ἄδικα μὴ σκοτώνεσαι,
ἄδικα μὴ σκοτώνῃς.

Μὰ σήμερα κ' ἂν δὲν βαρῇς
κ' ἄφογον στάσιν ἂν τηρῇς,
τοῦ κάκου, δὲν γλυτώνεις.

Καταξοδεοῦν Καίσαρες
αἵμα λαῶν καὶ πλοῦτος...
χιλιάδες δεκατέσσαρες
σφάζονται 'στὸ μενούτο.

Κι' αὐτὸς ὁ θρῆνος τῆς Ραμᾶ
σὺν ἕνα γέλοιο φαίνεται
'στὸ πλῆθος, ὅπου πολεμᾷ
καὶ μὲ βρονταῖς κουφαίνεται.

Χριστὸς γεννᾶται, βρῆ παιδιὰ, μέσα σ' αὐτὴν τὴν πόρᾳ,
μ' ἀεροπλάνα φθάνουνε καὶ μάγοι, ποῦχουν δῶρα.
Βλέπουν ἐμπρὸς τῶν ὁδηγῶν περιλαμπρὸν ἀστέρα
καὶ μόλις ἀριθάρουνε μαθαίνουν ἐδῶ πέρα
πῶς ξαναγεννηθήκανε Μεσσίαι γηραλέοι,
κ' ὅποιος τοὺς 'δῇ τὰ μάτια του δὲν τᾶχει γιὰ νὰ κλαίῃ.

Οἱ μάγοι τώρα ξεκινοῦν
μὲ γέλοιο, μὲ τραγοῦδι,
καὶ τοὺς Μεσσίας προσκυνοῦν
'στὸ σπῆτι τοῦ Σκουλοῦδη.

Ἐρίσκουνε Ράλλη, Γούναρη, Δραγούμη, Θεοτόκη,
καὶ τοὺς προσφέρουν κάρβουνο, σιτάρι, καλαμπόκι,
τὸ κάρβουνο γιὰ νὰ χουν φῶς ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας,
καὶ τὸ σιτάρι γιὰ ψωμί σὲ χρόνους ἀσιτίας.

Ὅλους ἐξίσου τοὺς τιμοῦν,
γονατιστοὶ τοὺς εὐφημοῦν,
τοὺς καίνε καὶ λιθάνι.

Γι' ἀνδραγαθήματα πολλὰ
κ' ὅσα μᾶς ἔκαναν καλὰ,
κ' ὅσα δὲν ἔχουν κάνει.

Γ.

Φ. — Κι' ἐγώ, ξυλὴν κεφαλὴ,
μὲς 'στὴ φωτιά, ποῦ πυρπολεῖ
τῶν φώτων τὴν κοιτίδα,
μεγάλους μάγους εἶδα.

Ἐπῆραν δρόμο δυνατὸ,
καὶ 'στὸ πολίεθρον αὐτὸ
κατέφθασαν Χαλδαῖοι
κ' ἄλλοι σοφοὶ σπουδαῖοι,
σὺν ἔμαθαν καινούρια
γερόντων γεννητοῦρια.

Τώρα τοὺς φάλλουνε πολλὰ
μὲ λόγια ζαχαρένια,
τώρα χαϊδεύουν ἀπαλὰ
τοῦ Στεφανῆ τὰ γένηια.

Τοὺς δίνουν σπάθαις δυναταῖς,
τοὺς δίνουν πέναις φτερωταῖς
καὶ δίσκους καὶ δισκία.

Δοξάζουν καὶ τὸν Πατρινό,
ποῦ κόμμα 'σκόρωσε τρανὸ
μὲ Τούρκικα φεσάκια.

Τοὺς δίνουν καὶ 'στὰ χέρια τῶν μεγάλαις κουδουνίστραις,
κ' ἀπ' ἐξῶ κλαῖνε μὲ παιδιὰ πολλὰς μοιρολογίστραις.

Ἀμάν, φωνάζουνε, ψωμί,
καὶ δώστε μας νὰ φάμε,
μᾶς ἐπαλάβωσαν λιμοί,
γλυτώστε μας, φοφάμε.

Κι' οἱ μάγοι μὲς 'στοὺς κοπετοὺς
εἶπαν: Μεσσίας σὺν κ' αὐτοὺς
πῶς τοὺς ξαναπετύχατε.

Κ' ἐν μέσῳ τόσων συμφορῶν
ἕως σὲ τοῦτον τὸν καιρὸν
κρυμμένους ποῦ τοὺς εἶχατε.

Οἱ μάγοι μακαρίζουνε τῆς ζηλευταῖς μας τύχαις,
καὶ βλέποντες τῶν Μεσσιῶν τὸ νέο πανηγύρι
ἦσαν ἀπὸ τὰ γένηια τῶν καμπόσαις ἄσπραις τρίχες
κ' ὅλαις μαζὶ τῆς ἔκαψαν μέσα σὲ θυμιατήρι,
κ' ἐθυμιάσανε μ' αὐταῖς τοὺς ἀφελοὺς προσφύγων,
ποῦ σκούζουν πῶς θ' ἀφήσουνε τὰ κῶλα μετ' ὀλίγον.

Πέφτουνε χιόνια 'στὰ βουνά,
σωτήρων γέννησις ξανά
καὶ Μεσσιῶν μοιραίων.

Μάγοι τοὺς δίνουν ἀετοὺς,
κ' οὐδετερότητος στρατοὺς
κατὰ τῶν ἀρουραίων.

Τοὺς δίνουν μένος φλογερὸν
'στὴν κρίσιν τὴν ἀγρίαν,
τοὺς δίνουν κ' ἔπλον τρομαρὸν
τὴν διαμαρτυρίαν.

Ἀργοῦντες νὰ μὴ φθείρωνται
μὲ τὴν οὐδετερότητα,
μὰ νὰ διαμαρτύρωνται
σ' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα.

Καὶ μὲς 'στὰ ξεφαντώματα
νὰ κλαῖνε τραγικὰ
τὰ δόλια δικαιώματα
τὰ κυριαρχικά.

Μὲς 'στὴν οὐδετερότητα καὶ μὲς 'στὴν ἡσυχία...
νὰ πέρνουν ἑξαφνα φωτιά
κ' ὅλων νὰ πέρνουνε ταχτιὰ
μὲ τὴν κυριαρχία.

Ρίπτουν καὶ 'στὸ στερέωμα
βλέμ' ἀπειλητικόν,
βοῶντες τὸ δικαίωμα
τὸ κυριαρχικόν.

Χριστοῦ γεννα, πρωτόγεννα, κ' ἡ πλάσις ἀφανίζεται,
βγαίνουν Μεσσίαι πρώτης,
καὶ σήμερον ὡς ἀετοῦ βλέπεις ν' ἀνακαινίζεται
τῶν γέρων ἡ νεότης.

Ἴδου σωτήρες γέροντες
ἀρειμανίως αἰροντες
ἄρματα σκουριασμένα.

Μ' αὐτοὺς θὰ πιάσωμε μαγιά,
κ' ἄς μοιάζουμε σὺν τὰ φαγιά
τὰ ξαναζεσταμένα.

Κι' ἐγώ, ποῦ σύρομ' ἔρμαιον ποιητικῶν ὀνείρων,
ξαναδαρῶ σαντούρια
'στὰ νέα γεννητοῦρια
τῶν παλαιῶν σωτήρων.

Δ.

II. — Μὲ μάγους ἄς κινήσωμε
γέρονες νὰ προσκυνήσωμε,
προδρόμους σωτηρίας.

Ποῦ μᾶς ἐξαίρουν ψυχικῶς
καὶ μᾶς λυτρῶνουν διαρκῶς
μὲ διαμαρτυρίας.

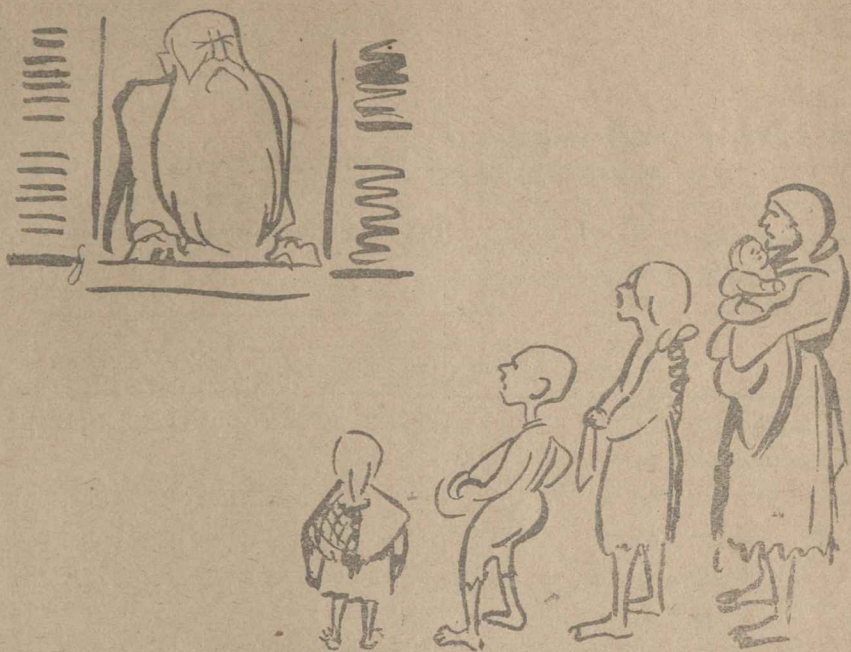
Κι' ὅταν κ' ἐμῆς στενάσωμε
κ' ὅταν πᾶσα φερόμεθα,
καὶ γιὰ ψωμί φωνάζωμε
καὶ διαμαρτυρόμεθα,
διαμαρτυροῦνται κ' αὐτοὶ γι' αὐτὰς τὰς ἀξιώσεις μας,
καὶ δὲν προσέχουν πανταχῶς εἰς τὰς διαδηλώσεις μας.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα, πρόσφυγας ξεφωνίζον,
Χριστοῦ ἡμᾶς σὺν κ' ἄλλοις 'στοὺς φουρνοὺς δὲν ἀγνί-
ζον.

Γέροι μᾶς σώζουνε ξανά,
καὶ βλέπω τὸν κοσμάκη
νὰ πέρνει κάμπους καὶ βουνὰ
κ' ἐφώνησε ψωμάκι.

Σε φρίκην τέτοιας ἐποχῆς
ἄς ξαναβάλωμε φουχίς
γερόντων γεννητοῦρια.

Δόξα μ' αὐτοὺς καὶ προκοπή,
κ' ὅλος ὁ κόσμος θὰ μᾶς πῇ:
καλὰ σὰς ξυπνητοῦρια.

Ηλῆθος προσφύγων νηστικὸ
ἔστοῦ Στεφανῆ τάρχοντικὸ.

Πρ.—"Ακου, Προέδρων Πρόεδρε, τὴν πόρτα σου κτυποῦ-
κι' ἦλθαμε τὰ Χριστοῦ γεννα' στὸ σπῆτι σου νὰ' ποῦμε. [με,
Χριστὸς γεννᾶται σήμερα...μεγάλ' ἡ συμφορά μας,
κι' εἶναι καιρὸς, Πρωθυπουργέ, νὰ λείφουνε τὰ στεία,
κι' ἂν εἴμποροῦσαν νάχανε φωνὴ καὶ τὰντερά μας,
θὰ σοῦλεγαν τὸ τί τραδοῦν με τοῦτη τὴν νηστεία.

Συσκέφεις καὶ Συμβούλια νὰ μείνουν κατὰ μέρος,
καὶ τώρα κάθε Πρόεδρος καὶ σεβαστὸς μας γέρος
κοιλοψίαν σοβαρὰν' στοὺς πρόσφυγας ἄς κάνη,
κι' ἂν τι φωνῆς γουργουρητὸ
θὰ ξανακούσῃ δυνατὸ,
εἶδος διαμαρτύρησις' στῶν γέρων τὸ Ντιβάνι.

Ἀφῆστε τὰ καμώματα
κι' ἔλα τὰ δικαιώματα
τὰ κυριαρχικά.

Τώρα λιμὸς κυριαρχεῖ,
καὶ δώστε' λίγη προσοχή
καὶ' στὰ κοιλιακά.

Τί πλούσιοι κι' ἐπτώχευσαν κι' ἐπείνασαν ἀλήθεια,
πλὴν ὅσοι μόνον ἀπὸ σᾶς γυρεύουνε βοήθεια,
γι' αὐτοὺς φωνάζει μιὰ φωνὴ σωτήρων ἀληθῶν
πῶς οὐκ ἐλαττωνίσονται παντοίων ἀγαθῶν.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα... Πρωθυπουργέ, με γέλοια
πρόβαλε' στὸ παράθυρο καὶ ρίξε μας καρβέλια.
Ξέρουν, Προέδρων Πρόεδρε, κι' ἡ δύσ' μας Ἑλλάδες
πῶς γιὰ χοροὺς καμμιὰ φορὰ δανείζεις καὶ βελάδες,

ὅμως ἐμεῖς φωνάζομε πρὸς ὅλους τοὺς ἐν τέλει
πῶς σὰν χορεύουν τὰντερα χρειάζεται καρβέλι.

Σκ.—Ἀγαπητοί μου πρόσφυγες, σ' ἐμένα μὴν κτυπάτε,
Χριστοῦ γεννα, πρωτόγεννα, ἔστοῦ Γούναρη νὰ πᾶτε,
ποῦ χει καὶ Τούρκους με παρὰ' στὸ κόμμα τὸ' δικό του
καὶ χαίρει, καθὼς ξέρετε, καὶ φήμην σιτοδότου.

Τοῦτος πολλοὺς παρηγορεῖ,
σὲ τοῦτον τρέχουν τόσοι,
αὐτὸς σὰν Γούναρης' μπορεῖ
καὶ γούναις νὰ σᾶς δώσῃ.

Ἄς μένη καὶ πρὸ τοῦ λιμοῦ καθένας ἀπαθής,
ἀλλ' ἔως παρευθὲς
τὰ δόντια μας θὰ τρίξωμε,
καὶ μες' στὸν πανικὸ
τὸν Νέμο θὰ κηρύξωμε
τὸν Στρατιωτικὸ,
κι' ὅπως φωνάζῃ πῶς πεινᾷ, μ' ἔνα μας μαυφέστο
θὰ τὸν συλλάβουν' στή στιγμή καὶ θὰ τὸν πᾶν ἄ ρέστο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους ἄγρους ἀγγελίας.

Νέον Ἡμερολόγιον Ἑλένης τῆς Σερβίανου,
ἐστὶν Σάμιον ἐκδιδομένον
κι' ὑπὸ πολλῶν ἀδόμενον
ὡς ἔνα δῶρον τιμαλφὲς αὐτοῦ τοῦ νέου χρόνου.